

центърът. В реалното пространство на Сливенската планина по предания са известни хайдушките сборища Хайдут тепе, връх Българка, Харамииите, Гунчов кайнак и др. А Куш бунар, според хайдушката фолклорна история, е центърът на хайдушкото пространство в Сливенската планина. Общият признак който характеризира и обединява тези сборища е местонахождението им – ГОРЕ, ВИСОКО, на билото на планината. Освен, че в практически план това е възможното за обитаване пространство от хайдутите, които са извънзаконници от гледна точка на официалната власт от една страна, но и от гледна точка на социума и неговите правила от друга. (Демирев 2003: 112-123) В този смисъл това е пространството, където може да се организира и съществува хайдушката дружина като етническо войнство. Именно заради тази им същност и функция, според фолклорно-митологичното мислене, те трябва да обитават най-високата част от сакралното пространство на Сливенската планина, където вероятно са били и предполагаемите места за извършване на посветителни обреди - култови средища. Като техен семантичен наследник може да се приеме хайдушкото сборище, където се извършва посвещението в хайдутство. Невъзможно е в този смисъл да се подмине фактът, че често хайдушкото сборище е и мястото, където, най-вече според преданията, е скрито хайдушкото имане, особено ако е на извор. Като се имат предвид фолклорните вярвания и представи у нас относно изворите и водата в тях, нейната сакралност и лечебност, както и свръхестествените същества, свързани с тях и особено техните стопани-пазителни (Георгиева 1983: 71-72; Българска митология. Енциклопедичен речник 1994: 156) то може да се намерят достатъчно доводи, обясняващи скриването на хайдушкото имане край тях, освен прагматичността, съотнасяща се с извора като траен маркер в природното пространство. Очевидно това явление не е еднозначно обяснимо, тъй като е с комплексен характер. Във